amic caminant

A les angires de l'Avenc, hi ha una altra meravella; aquesta, però, força més avall. Per a poder-hi anar, enfilarem -des de Tavertet mateix- el camí que havia estat de bast i que menava a la masia de Sulroca, al peu de les cingleres, i al veïnat anomenat precisament, de Sota-Roca. Aquesta tresquera, que devalla fort i serpeja sota els replecs de les aplomades muralles, és d'allò més espectacular que hom pugui imaginar. A dreta tenim tot el pla de Sota-Roca, verdejant de boscos i atapeït de masies -dissortadamenr abandonades quasi totes- ; A esquerra, les cingleres i esbalçaders de l'alta plataforma van desfilant, en una contínua succesió de grans roquers, farcits d'una infinita variació d'esquerdes, clivelles, cornises i relleus. Enlloc no hem pogut copsar totalment com aquí, l'ensobergada potència dels coclòpics farallons que es drecen sobre nostre. I força enllà, tancant una enorme raconada, se'ns apareix el fabulós i incomparable saltant de la "Cua de Cavall".

N'hi ha dos, de salts, ben separats, però molt propers: el del torrent de L'Avellanosa, i el del torrent d'Aigües o de l'Abeurador, que des d'uns esvorancs, dalt de tot del precipici, cauen a l'abisme. L'aigua es destria i vola sobre les fugisseres i arrugades llastres, i cent metres més avall, rebota en una ampla terrassa roquera, molt espaiosa formant de nou dos reguerols. Després i encara separats, es llencen una altra vegada al buit, amb dos-cents metres de caiguda lliure, des d'una gegantina i vertical timbera de pedre vermellosa. Els raigs d'aigua de la doble cascada -que no solen ésser gaire grossos per l'escassíssim recorregut d'ambdós torrents- s'esblenen i es polvoritzen per la gran altura, i cauen com una pluja. I si fa una mica d'oreig o ventitjol, la "Cua de Cavall" ondula per davant la gegantesca muralla roja, amb amples i pendulars moviments. Finalment, els dos torrentols s'ajunten en un mateix gorg, força gran, voltat arreu d'espessa boscúria, on les aigües d'un blau puríssim reflexen les dures línies dels penya-segats. Al gorg l'anomenen "la Platja", perquè efectivament, les seves ribes aparencen una platgeta, però el seu nom hauria d'ésser, absolutament, el "Gorg de les Fades". Quan els saltants porten molta aigua (sovint en el fort de l'estiatge, estan completament eixuts), la visió és esbalaïdora. Hi ha molts salts i cascades per la comarca, i certament bonics i amb força més cabal; però cap no guanya en emoció ni en la seva rotunda i definitiva bellesa, a la "Cua de Cavall". No s'hi arriba pas fàcilment, al gorg de les Fades; però tot l'esforç és poc, si es pot contemplar i assaborir aquest fabulós i fantàstic saltant.

- Salt del molí Bernat

Un altre saltant, molt remarcable, és el del Molí Bernat. Està situat en una pregona i esquerpa clotada; l'aigua es despenja d'una gran cornisa de roca, que no és altra cosa que una gegantina balma

de forma semicircular. Hom pot arribar al peu mateix del sallent, i des de sota la balma -més o menys en sec- contemplar la caiguda de la formosa cascada de la riera de Balà, que en les torrentades porta un gavadal d'aigua, aixecant núvols d'escumalls. És un espectacle preciós i també eixordador.

Les comes anomenades "La Vall" properes al poble, estan plenes de camps de conreus i masies, gairebé totes abandonades: la trista història de sempre. Citem.co com a importants, El Pontí i Novelles. La curiosíssima Torre de La Vall, amb pagesia anexa és verament interessant, i de molta antigor, puix que la feixuga torre massissa i quadrada i força alta, fou concebuda per defensa, i data del s. XIV essent doncs l'edifici encara en peu més antic de Tavertet i de tot el Collsacabra, llevat naturalment, les esglésies romàniques.

Als planells del Puig del Saule, sobre mateix de la Vall, senyoreja la noble casa de Monteis, de rància nissaga, l'arcaic edifici de la qual està ornat amb un torricó de defensa, ja molt rosegat per les centúries. Més enllà, trobarem un gran pla -el pla de Monteis- que es perllonga fins al Puig Segueler. S'hi escauen, en aquest calm, dos arbres imposants, gairebé solitaris. Són dos magnífics exemplars que criden immediatament l'atenció: un roure i una alzina, rodanxons i cepats, atapeïts d'un fullatge exuberant i ufanós. Són una parella que estan molt prop l'un de l'altre, i es fan companyia: deuen estar enamorats. Des d'aquesta alçada veuen passar el núvols, i els vents, i les tempestes; prenen el sol, quan n'hi ha, sense que ningú no els el tapi, i suporten el fred -que en fa, i molt, a l'hivern, per aquest país- tan bé compoden, ja que ningú no els en protegeix. Admirem-los amb calma, sense pressa; s'ho mereixen. I a més, quan els dos arbres s'adonin de la vostra simpàtica atenció, us ho agraïran, paraula. Al cap d'una bona estona, començaran a bellugar les branques i tremolar les fulles, i sentireu la lleu remor d'un oreig en les seves frondes és el seu signe de gratitud. Com si us parlessin, donant-vos les gràcies.

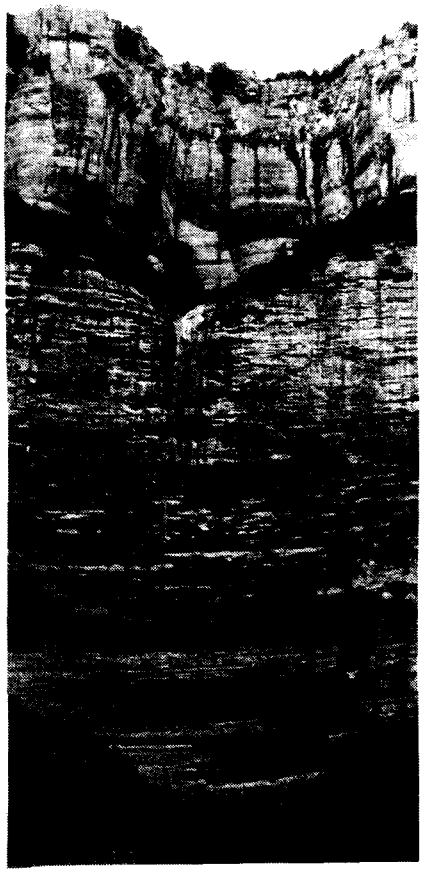

- La cua de Cavall

Fem ara unes quantes passes endavant dels arbres -saludant-los amicalment en passar- i al l'extrem del petit planell, contemplareu a pleret una grandiosa vista de Les Guilleries i, als vostres peus, el poble de Tavertet vist per sobre les taulades. I també coposareu totalment el llarg promontori, en l'inici del qual està assentat el poble, i que avança dretureram rodejat de timberes pel pla de Dalt, fins acabar en el Pla i Puig del Castell. És tot un espectacle; seiem i disfrutem amplament del gegantesc panorama, respirant ne els purs aires. I si, a més, tenim un dia bo i el sol ens acarona, amb tot plegat tindrem una idea força exacta de què vol dir un racó del paradís.

quirze parés